

1. מִנְתַּח כֹּחַ ו-ח'

פִּנְטוֹל דִּלְתַרְחָק מִפְּשַׁקֵּר פְּבִיאַף פִּתוּרָף בֵּין פִּנְטוֹת פִּשִּׁיכּוֹת לְדִין וְיֵשׁ מִקּוֹם לְמֹר שֶׁפּוֹנֶנֶה פִּיא לְדִין שִׁזְפֵּר
מִשְׁקֵר וְצִיּוֹת בְּדִין דְּזוֹקָא אֲבֵל פִּנְטוֹת לְחַבְרֵי בַחִיִּים פִּיּוֹם יוֹמִיִּים יִתְכַּן וְדָא בִּיטֵל מִלּוֹת מִדְּבַר שְׁקֵר תַּרְחָק.
עַם מִשְׁמָעוֹת פִּנְטוֹת בִּשְׂמֵחוֹת פִּיא כִּי-

2. שְׂבֻחוֹת ד' ע"ב, ת"ר מִן דְּיִין שְׂעֵלָא יַעֲשֶׂה... דָּא תְּשִׁיבָא (ד"א ע"ב)

פִּנְטוֹת כַּדְּעָבַד בְּמִדְּבַר שְׁקֵר תַּרְחָק י"ע אַנְיֵין צִיּוֹת פִּדְיִין-

- א. לְפִיבִיא פּוֹכַחוֹת לְדִין מוֹטָעָף
- ב. שֶׁפִּדְיִין מוֹשִׁיב לְפִנְיָ בּוֹר פִּעֲלֹם לְבַלְבְּלוֹ וּלְפִטְעוֹתוֹ
- ג. לְפִיטְרָף כְּעָד אׁוּ כְּדִין אֵם מ' שִׁדּוּע לׁוּ כַּזְטֵן
- ד. לְפִסּוֹק ע"פ אֲדוֹת שְׂדֵפִי דְּצִתּוֹ פִּיא שִׁקְרִית
- ה. שֶׁפִּתְלָמִיד יִשְׁתּוֹק כְּשִׁידּוּע לְמִדָּ זְכוֹת אֵל פִּעֲנֵי
- ו. שֶׁפִּתְלָמִיד יִתֵּן לְרַב לְפִסּוֹק דִּין מוֹטָעָף ע"מ לְסוֹתְרוֹ לְאַחַר זִמָּן כִּדִּי שֶׁפִּדְיִין יִקְרָא אֵל שֵׁמָּה
- ז. שֶׁפִּתְלָמִיד יִלּוֹף אֶת רַבּוֹ לְב"ד כְּשֶׁפִּרְבּוּ פּוֹא פִּתּוּבָע בְּאוּפֵן שִׁירָאָף בְּצִינָא פִּנְתְּבָע כְּאִילוֹ
- ח. לְתַבּוּע יוֹתֵר מִמֶּה שְׁחִיבִים לׁוּ כִּדִּי לְחִיבֵי אֶת פִּנְתְּבָע בְּשִׂבּוּעוֹת מוֹדִיָּה בַּמִּקְלִית אֵל מִנְתַּח
לְעֵלְעֵל אֵלִיו שְׂבֻחָף אֵל תְּבִיעָף אַחֲרֵת
- ט. לְכַפּוֹר בְּכַל בְּב"ד אִלּוּ שֶׁפּוֹא מוֹדִיָּה בַּמִּקְלִית מַחֲוֵי לְב"ד כִּדִּי לְמַנְעָא מִפִּתּוּבָע לְעֵלְעֵל אֵלִיו
שְׂבֻחָף אֵל תְּבִיעָף אַחֲרֵת
- י. כְּשֶׁאֲחִיד חִיב לְשִׂעֲשֵׁף וְאִין לְפִסּוֹק אֲדִים בְּדִבְרֵי. שִׁתְּבָע אַחֲד מִפִּסּוֹק אֶת פִּכֵּל וּיְבִיא אֶת שִׁנְיָ
פִּאחֲרִים כְּעָדִים
- יא. לְפִרְשׁוֹת לְאַחֲד מְבַעֲלֵי פִּדְיִין לְפִתְלָבֵשׁ בְּאוּפֵן שִׁירָאָף יוֹתֵר חֶשֶׁב מְבַעֲלֵי דִין - דְּבַר שְׂעֵלָא
לְפִשְׂפִּיעַ אֵל פִּדְיִינִים אׁוּ אֵל בְּעִילֵי פִּדְיִין אֲצִינִים
- יב. לְשִׂמּוּע אֶת דְּבַרִּי בְּעֵל דִּין אַחֲד שְׂעֵלָא בְּפִנֵּי בְּעֵל דִּין
- יג. שֶׁפִּבְעֵל דִּין אֲצִינִים מִשְׂמַע אֶת דְּבַרְיוֹ שְׂעֵלָא בְּפִנֵּי בְּעֵל דִּין (בְּנֶגַע לְשִׁנְיָ פִּאחֲרוֹנִים פְּבִיאָף
פִּנְטוֹת עַם אֶת פִּפְסוֹק לְאֵ תְּשַׂע מִנְעָא אִוּי).

כֵּל פִּאֲוּפֵנִים פִּנְזְכִּרִים כְּאִין לְעֵצִים לְדִין (וּבְכוּלָּם פִּי'ה מִקּוֹם לְפִירוֹת פִּיתֵר בְּדִבְרֵי אׁוּ מִפְּנֵי שְׂעֵלָא מִדְּבַר בְּשִׁקֵּר
עַם אׁוּ מִפְּנֵי שְׂבֻחָא לְעִיטוֹ אֶת פִּנְטוֹת לׁוּ כְּשֶׁאִין לׁוּ רַא'וּיָה בְּדִבְרֵי.)

מִדְּבַר - יֵשׁנָה פִּרְבָּע לְמִירוֹת פּוֹכּוּיְחוֹת שְׁקִיִּים אִיסוֹר לְשִׁקֵּר עַם מַחֲוֵי לְמַסְעֵרַת פִּבְי"ד-

3. כְּתוּבוֹת ט"ז ע"ב, תַּנְיָ רַבֵּן כִּיזֵּי מַרְקָדִין... עַם פִּבְרִיּוֹת (י"ג ע"ב)

בְּדִבְרֵי ב"ש מְפֹרֵשׁ מִדְּבַר שְׁקֵר תַּרְחָק שִׁיב עַם מַחֲוֵי לְב"ד - וְדָא בְּרוּר בַּמָּה חוֹטְקִים אֵלִיפִס ב"ש.

4. ב"מ כ"ט ע"ב, דְּרִיבָא רַב יְהוּדָה אִנְרֵי אִנְרֵי... וּבְאוּשְׁפִיזָא

פִּתְלָמִיד חֶסֶם פּוֹא זֶה מִשְׁנַע בְּשִׂעֲשֵׁף פִּעֲנִינִים בְּלָבָד - לְכַאוּרָף אִין לְפּוֹכּוּיְחָ מְכָאן יוֹתֵר מְזַבְּ שִׁמְדָת תְּלָמִידִי
חֶסֶם פִּיא שְׂעֵלָא לְשִׁקֵּר.

בְּרַאשׁוֹנִים מְלִינָא פִּעֲדָרוֹת שׁוֹנֵת לְאִיסוֹר שְׁקֵר-

5. סֹפֵר פִּנְטוֹת לְפִרְמָב"ס לְתַרְחָק

פִּרְמָב"ס לְאֵ מִנְתַּח מִדְּבַר שְׁקֵר תַּרְחָק בְּתַרְי"ע וְכַדְּלֹ בַּמִּלּוֹת לְאֵ תְּשַׂע - שְׂעֵלָא לְפִשְׂפִּיעַ וְשְׂעֵלָא לְשִׂמּוּע דְּבַרִּי
בְּעָדִי שְׂעֵלָא בְּפִנֵּי בְּעֵל דִּין.

6. רַחֲמִיב"ס פְּכִיכָא סְנַפְדְּרִין פִּעֵל י', וּפְכִכָּל פִּעֵל ב', ע', י', וּפְכִכָּל דְּצוֹת פִּעֵל ז' וְי"ג

פִּרְמָב"ס פְּכִיכָא אֶת פִּדְרָשׁוֹת מִשְׂבּוּעוֹת בְּנֶגַע לְב"ד, וְאִילוֹ אֶת פִּעֲנֵן לְפִנְטוֹת מִשְׁקֵר עַם מַחֲוֵי לְב"ד פְּבִיאָא בֵּין
מִדּוֹת פִּתְי"ח בְּלָבָד.

7. סֹפֵר פִּחְיֵנִק מִלּוֹף ע"ד

פִּחְיֵנִק בְּלָא תְּשַׂע מִנְעָא פּוֹא פִּאֲרִיק בְּעֲנֵן פִּאֲמַת וּפִנְטוֹת פִּיא שְׂעִיקֵר פִּעֲלָאָו פּוֹא בְּב"ד אֲבֵל שׁוֹרֵעַ
פִּחְיֵנִק פִּיא לְשִׁנְיָ אֶת פִּשְׁקֵר.

8. סֹפֵר עֲשִׂין ק"ז

פִּסְמ"ע מִנְתַּח אֶת מִדְּבַר שְׁקֵר תַּרְחָק כְּמִלּוֹף - וְאִלּוּ פְּבִיאָא אֶת סוּעִית כִּיזֵּי מַרְקָדִין - וּפִנְטוֹת פִּיא לְכַאוּרָף
מִלּוֹת מִדְּבַר שְׁקֵר תַּרְחָק שְׂפִיא מִדְּאוּרִיטָא כּוֹלְעֵת אֶת פִּשְׁקֵר עַם מַחֲוֵי לְב"ד.

9. סֹפֵר סִי רַכִּיז... וּחְסוּדָף

בְּסֹפֵר בּוֹלְעַת פִּנְטוֹת אִלּוּ יוֹתֵר מִפִּסְמ"ע.

¹⁰ספר יד פקטנא פ"י דעות סי' א' אות א', ואוס אונג...

פי' פקטנא פסביר שציקר פמטוה נאמר בדו"מ מפני אדל פקלקול. אבד ממילא נשמע אין לסקר בכל ענין.

¹¹פתיחה לספר חפ"י חיים עשין י"ג

פח"ח אצן שלכל דעות אסור לסקר מה"ת ודא נחלקו אלכא לענין מנין פמטוה.

גמ' מנין שלכל כל סקר אסור-

¹²יבמות ס"ה ע"ב, וא"ר אידעא משום רבי אלעזר בר' שמעון... ואני זקנתי'

חומר לשעת מפני פשטום- ופי"ע שפשיעו מפני פשטום דא נחשב לנשי"ה מן פאמת.

¹³ספר יראים מטוה רע"ה

לפי היראים דא אסרה תורה אלכא את פסקר במקום שחב לאחרים- וזו סברתם של בית פלדל בכ"ז מרקדים שלכא מרמזים דבצל שכבר לקח אותה לאשה, ובי"ש סוברים שפנסיח פוא נסח של רמאות כלפי פבצל.

¹⁴שערי תשובה לרבינו יונה שער ג' אונג קפ"א

לפי רבינו יונה פאיסור לשעת בדבר של מה בכך פוא במשנה שלכא לזורק אבד כל פפוא לזורק- כגון שלום בית- חומר.

ראינו לעיל בדברי גמ' ופראמ"ס שפמל"ד פידע זכות לענין ושותק אבר אל מדבר סקר תרחק. פאחרונים נחלקו פפירושו-

¹⁵ברכי יוסף חו"מ סי' ט' אות כ"ג, וחזיתיה... תארו'

פ"ז פביא ממפר"ל מפראג שאם פזכות פיא לעשיר ופמל"ד שותק אינו אבר משום מדבר סקר תרחק. ופוא דחה את פפבדל. ולכאורה סובר ממפר"ל שאם שותק מממת סבה אחרת- לדוג' מממת גוש- אין גזע מפני מדבר סקר תרחק, ודוקא כששותק בכדי לעוות את פדין אבר.

וא"כ- אין פפירוש במדבר סקר תרחק' לדייק בכל מה פפוא אומר, ואדרכה- כשם ששייך איסור סקר על ע"י שתיקה כל שמרמה את חבירו ככ אין איסור בשני' כשאינו מרמה אל' אחר.

יש מ' מפאחרונים שסובר לכך-

¹⁶שו"ת בגן ז'יין פחדשות סי' כ"א, ...קכ"ט, ואז... אביו'

לפי פפארע"ג גבאי פקורא אדם לתורה בשם בדיו אבר אל איסור דאורייתא.

אז ענין אין בו משום סקר אל' שפדיבור אינו מדוייק מנין גמ' ובפוסקים-

¹⁷משנה נדרים דף כ"ד ע"ב, נדרי פבא... ור"ן, דכי אומר... הכי פ"ג'

איפה שדרכ' פפולם לפזים (וכולם מבינים את זה) אין זה סקר אלכא, קושטא- אמת- וכאילו יש לפם שפה שלפם.

¹⁸שדי חמד מערכת חית כלל ק"מ... בדורינו'

עם פנעל לתוארים פכל תלוי בלשון בני אדם לפי פמקום ופמנין.

גמ' מנין סתירה לזה שאין איסור סקר בשאינו מרמה-

¹⁹סנהדרין ז"ז ע"א, אומר רבא מריש פוה אמ"א... בפנך אינשי'

בכל מה שפ"ה נעל לשכנים אין זה משנה אם פאשה חופפת ראשה או שאינוה- פרי בכל אופן אין לפשיג אותה- ופי"ה ז"ר' לפיות חומר לומר שאינוה מפני פלנעות ואין כאן חשש סקר- ובכל זאת מפירש כאן שפדבר נחשב לפקר וגרם לדברים אימים-

²⁰נתיבות אולם למפר"ע נתיב פאמת פ"א, אונג פזה... פמקום פזה'

אונג... קושטא', דפופ... אמתרן'

לפי ממפר"ל פפירוש גמ' פפוק ממה שניתן לפבין, ופוא שואל איפה פמקום פזה! אלכא שפמדרגה פזכות שבנסיג לאומיית פמסר גם פמלים תמיד מדוייקים- פיא מדרגה עליונה אין לפשיגה בצולם פזה מפני שכאן חייבים לשעת מפני פלנעות וכדומה- ולכן עם רב אבות כל אז שפוא בשר ודם סולק מפמקום פפוא.

(א) לֹא תִטֶּה מִשְׁפַּט אֲבִינֶךָ
 בְּרִיבוֹ: (ב) מִדְּבַר שֶׁקֶר תִּרְחַק וְנָקִי
 וְצַדִּיק אֶל-תִּהְיֶה כִּי לֹא-אֶצְדִּיק רָשָׁע:
 (ג) וְשֹׁחַד לֹא תִקַּח כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֶר
 פְּקָחִים וַיִּסְלַף דְּבַרֵי צַדִּיקִים:

2 ת"ד 'מנין לדיין שלא יעשה *מניגרון לדבריו תלמוד לומר מדבר שקר תרחק *מנין לדיין שלא ישב תלמיד בוד לפניו ת"ל מדבר שהוא גולף מנין שלא יצטרף עמו תלמיד לומר מדבר שקר תרחק *מנין לדיין שידוע ברין שהוא מרומה שלא יאמר הואיל והעדים מעידין אתהכנו ויהא

(מא): : לא יעשה מניגרון לדבריו - אם דן דין ולבו טקפו לומר שהוא טועה לא יחזיק דבריו להביא ראיה להעמידם שהוא צדק לחזור אל כל נדדים יחזר להוציא דין לאמיתו : **שלא ישב תלמיד בוד לפניו** - לשה וליתן בדין עמו שלא יטעהו : **שלא יצטרף עמו** - והצ"פ שהעדה אמת : **מדבר שקר** - שגורס לפסוק דין על פי שנים עדים ואין כאן אלא עד אחד : **שהוא מרומה** - שלמד מתוך דברי עדים שאין עדותם אמת :

קולר - שלשלת העון : **ורואה וכות** - ורוב החליף איני מודם - משקרו : **וקום ספס** - ושיהא סבור בעל דין שאתה בל להעיד ויודה אמת : **ואגלגל עליו שבוטה** - שאיש מודה לי במקלת ואשביט על ידי גלגול או שבוטה קרקעות שאין נשבעין עליהן אלא על ידי גלגול : **שלא יפה אחד בעל דין ושנים עדים** - והס בעלי דין : **לבוש כמותו** - שלא תגרוס לנו לישא לך פנים או יסתחמו דברי שכנגד מפני חשיבותך ואמר אך יאמיט כי בית דין על אדם תשוב כזה : **מדבר שקר תרחק** - וכיון שאיש מריט מחוסר מעמד זה את שקרו : **פוזמוקייכו** - כמין אגפיליאות תשובים קלוג"ש בלע"ז : **לא פשיא** - אזכרה למקבל : **קרי ביה לא פשיא** - אזכרה לבעל דין : **שפט שוא** - שהמטעים דבריו שלא בפני בעל דין אש בוס מדברי שקר :

קולר תלוי בצואר עדים תלמוד לומר מדבר שקר תרחק (סימן תלת"א תלמי"ד ותל"ח בעל"י חי"ב סמדר"ס שומ"ע ומטע"ם) *מנין לתלמיד שיושב לפני רבו ורואה זכות לעני וחוב לעושר מנין שלא ישתוק תלמוד לומר *מדבר שקר תרחק *מנין לתלמיד שרואה את רבו שמעוה ברין שלא יאמר אמתין לו עד שיגמרנו ואסתרנו ואבננו משלי כדי שיקרא הרין על שמי ת"ל מדבר שקר תרחק *מנין לתלמיד שאמר לו רבו יודע אתה כי שאם נותנין לי מאה מנה איני מבדה מנה יש לי אצל פלוני ואין לי עליו אלא עד אחד מנין שלא יצטרף עמו תלמוד לומר מדבר שקר תרחק האי מדבר שקר תרחק נפקא הא ודאי שקורי קא משקר ורחמנא אמר *לא תענה ברעך עד שקר אלא כגון דאמר ליה ודאי חד סהרא אית לי ותא אתה קום התם ולא תימא ולא

מידי דהא לא מפקת מפומך שקרא אפי' הכי אסור משום שנאמר מדבר שקר תרחק *מנין לנושה בחבירו מנה שלא יאמר אמעננו במאתים כדי שיודה לי במנה ויתחייב לי שבוטה ואגלגל עליו שבוטה ממקום אחד תלמוד לומר מדבר שקר תרחק *מנין לנושה בחבירו מנה ומענו מאתים שלא יאמר אכפרנו בכ"ד ואודה לו חוץ לבית דין כדי שלא אתחייב לו שבוטה ולא יגלגל עלי שבוטה ממקום אחד תלמוד לומר מדבר שקר תרחק *מנין לשלשה שגושין מנה באחד שלא יאמר בעל דין ושנים עדים כדי שיוציאו מנה ויחלוק ת"ל מדבר שקר תרחק *מנין לשנים שבאו לדין אחד לבוש סמדרשטין ואחד לבוש איצטלית בת מאה מנה שאמרין לו לבוש כמותו או הלבישו כמותך ת"ל מדבר שקר תרחק כי הו אתו לקמיה דרבא בר רב הונא אמר לכו שלופו פוזמוקייכו וחתו לדינא *מנין לדיין שלא ישמע דברי בעל דין (חבירו) קדם שיבא בעל דין חבירו ת"ל מדבר שקר תרחק *מנין לבעל דין שלא יפעים דבריו לדיין קדם שיבא בעל דין חבירו ת"ל מדבר שקר תרחק רב כהנא מתני *מלא תשא לא תשיא

3 *תנו רבנן כיצד מרקדין לפני הבלה בית שמאי אומרים כלה כמות שהיא ובית הלל אומרים *כלה נאה וחסודה אמרו להן ב"ש לב"ה הרי שהיתה חזרת או סומא אומרי' לה כלה נאה וחסודה ורתודה אמרה *מדבר שקר תרחק אמרו להם ב"ה לב"ש לדבריכם מי שלקח מקח רע מן השוק ישבתו בעיניו או יגנוו בעיניו הרי אומר ישבתו בעיניו מכאן אמרו חכמים ילעולם תהא דעתו של אדם מעורבת עם הבריות

⁴ דאמר רב יהודה אמר שמואל
במסכת ובפוריא

במסכת י

בידן מסכת פלוני סדורה בגירסא לא
לאו ואפי"ג סדורה היא לו יאמר לו
לאו ומדת ענוה היא: כפוריא: שימסק
מפתר יאמר לאו מדת נמיטת הוא :

**באושפיוא - טאלוא על לאשפיוא אם קבלו כסבר פמיס יפות ואמר
לאו מדת פונה היא כד טלא יקפלו זו בני אדם שאין מאוגנין
לכח המיד עליו ויכלו את ממונו :**

⁵ **מצוה רפא** הזהיר השופט שלא לשמוע אחד מבעלי הדין
שלא בפני בעל דינו. והוא אמרו לא תשא
שמע שוא, שכרוב יהיו בעלי דין שלא בפני בעל דינם והזהיר
השופט משמוע אותם הדברים, כדי שלא תכנס לנפשו צורה
הדברים אין יושר להם ולא אמתות. ולשון מכילתא לא תשא
שמע שוא אוהרה לדיין שלא ישמע סבעל דין עד שיהיה
בעל דינו בפניו ואוהרה לבעל דין שלא ישמע דבריו לדיין
עד שיהיה חבירו עמו, ולהזהיר מזה הענין אמר מדבר שקר
תרחק כמו שנתבאר ברביעי משבועות (דף ל"ה). ובכלל לא
זה גם כן אמרו אוהרה למספר לשון הרע והמקבלו ומעיד
עדות שקר כמו שהתבאר במסכת (דף כ"ג). (ולא סמטמטיס,
טלמט סמטמטיס פכ"ה):

⁶ **י** ימנין לדיין שלא יעשה מליץ לדבריו של בעל דין
שנאמר מדבר שקר תרחק אלא יאמר מה שנראה לו
[ד] וישתוק. ולא ילמד אחד מבעלי דינין מענה כלל.
אפילו הביא עד אחד לא יאמר לו אין מקבלין עד אחד
אלא יאמר לנטען הרי זה העיד עליך. הלאוי שיודה
ויאמר אמת העיד. עד שיטעון הוא ויאמר עד אחד הוא
ואינו נאמן עלי וכן כל כיוצא בזה:

ז וכן תלמיד שהיה יושב לפני רבו וראה זכות
לעני וחובה לעשור אם שתק הרי זה עובר משום לא
תגורו מפני איש ועל זה נאמר מדבר שקר תרחק.
ומנין לדיין שלא יושב תלמיד בוד לפניו תלמוד לומר
מדבר שקר תרחק: **ח** ומנין לתלמיד שראה רבו שמועה
בדין שלא יאמר אמתין לו עד שיגמר הדין ואסתרגו
ואבינו כדי שיקרא הדין על שמי תלמוד לומר מדבר שקר תרחק:

י לדיין שהוא יודע בחבירו שהוא גולן
או רשע אסור להצטרף עמו שנאמר מדבר שקר תרחק וכך היו נקיי הדעת שבירושלים
עושין אין יושבים בדין עד שידעו עם מי הם יושבים ולא חותמים את השטר עד שידעו
מי הותם עמהם ולא נכנסים למעודה עד שידעו מי קיסב עמהן:

ז תלמיד חכם לא יהא צועק וצווח בשעת דבורו כבהמות וחיות. ולא יגביה קולו
ביותר אלא דבורו בנחת עם כל הבריות. וכשידבר בנחת יזהר שלא יתרחק עד שיראה כדברי גסי הרוח. ומקדים שלום
לכל האדם כדי שתהא רוחן נוחה הימנו. ודן את כל האדם לכף זכות. מספר בשבת חבירו ולא בגנותו כלל. אוהב
שלום ורודף שלום. אם רואה שדבריו מועילים ונשמעים אומר ואם לאו שותק [פ]. כיצד לא ירצה חבירו בשעת כעמו.
ולא ישאל לו על נדרו בשעה שנדר עד שתתקדר דעתו וינוח. ולא ינחמנו בשעה שמתו מוטל לפניו מפני שהוא כהול עד
שיקברו, וכן כל כיוצא באלו. ולא יראה לחבירו בשעת קלקלתו אלא יעלים עיניו ממנו. ולא ישנה בדבורו. ולא יוסף
ולא יגרע אלא בדברי שלום וכיוצא בהן. כללו של דבר אינו מדבר אלא בדברי חכמה או בגמילות חסדים וכיוצא בהן.
יולא יספר עם אשה בשוק ואפילו היא אשתו או אחותו או בתו:

שעה או ליהנות מעט ויפסיד הרבה: **יג** משאו ומתנו של תלמיד חכם באמת ובאמונה. אומר על לאו ולא ועל הן הן
מדקדק על עצמו בהשכון ונותן ומוותר לאחרים בשיקף מהן ולא ידקדק עליהן. ונותן דמי המקח לאלתר ויאינו נעשו
לא ערב ולא קבלן ולא יבא בהרשאה. (אינו) מחייב עצמו בדברי מקח וממכר במקום שלא חייבה אותו תורה. כדי שיעטמו
בדבורו ולא ישנהו. ואם נתחייבו לו אחרים בדין מאריך ומחל להן ומלוה וחונן. ולא ירד לתוך אומנות חבירו. ולא יצו
לאדם לעולם בחייו. כללו של דבר יהיה מן הנרדפים ולא מן הרודפים ימן הנעלבים ולא מן העולבים. ואדם שעושה כ
המעשים האלו וכיוצא בהן עליו הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר:

7 (א) שלא ישמע הדיין טענת האחד שלא בפני בעל דינו, שנאמר [שמות כ"ג, א'] לא תשא שמע שוא, והטעם לפי שבני אדם ידברו דברי שוא שלא בפני בעל דינם⁸, וצווה הדיין על זה כדי שלא יכניס בנפשו כזביו של אחד מהם, וכן בא במכילתא [דרשב"י כאן] שאזהרה זו של לא תשא וגו' על זה נאמרה. ועוד אמרו שם שהיא אזהרה גם לבעל הדין שלא יטעון גם הוא טענותיו לדיין שלא בפני בעל דינו, ואפילו ירצה לשמוע אותן הדיין, ועל זה נאמר גם כן [כאן, ז'] מדבר שקר תרחק⁹. ועוד אמרו זכרונם לברכה [מכות דף כ"ג ע"א] שזה הלאו כולל מספר לשון הרע ומקבלו ומעיד עדות שקר¹⁰.

שורש המצוה ידוע, כי השקר נתעב ונאלח בעיני הכל, אין דבר מאוס ממנו, והמארה והקללות בבית כל אוהביו, מפני שהשם יתברך אל אמת וכל אשר אתו אמת, ואין הברכה מצויה וחלה אלא במתדמים אליו במעשיהם, להיותם

אמיתיים כמו שהוא אל אמת, ולהיותם מרחמים כמו שידוע שהוא רחום, ולהיותם גומלי חסדים כמו שהוא רב החסד, אבל כל מי שמעשיו בהפך מדותיו הטובות, והם בעלי השקר שהם בהפך מדותיו ממש, כמו כן תנחו עליהם¹¹ לעולם מה שהוא הפך מדותיו, והפך-מדת הברכה שהיא בו היא המארה והקללה, והפך שמתה והשלום והתענוג שהם אתו הוא הדאגה והקטטה והצער, כל אלה חלק אדם רשע מאלהים, ועל כן הזהירנו התורה להרחיק מן השקר הרבה, כמו שכתוב מדבר שקר תרחק, והנה הזכירה בו לשון ריחוק לרוב מיאוסו מה שלא הזכירה כן בכל שאר האזהרות, ומצד הריחוק הזהירנו שלא נטה אוננו כלל לשום דבר שנחשוב שהוא שקר, ואף על פי שאין אנו יודעים בכריא¹² שהיא אותו הדבר שקר, וכעין מה שאמרו זכרונם לברכה [חולין דף מ"ד ע"ב] הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו. ובאמרי מדות בהקדוש ברוך הוא יתעלה, אני נמשך בדבר אחר דברי רבותינו זכרונם לברכה שיחסו אליו ברוך הוא שם מדות על צד המקבלים, אבל הוא ברוך הוא לגדלו ויחודו מצד עצמו אין לייחס אליו מדות, כי הוא וחכמתו וחפצו ויכלתו ומדותיו אחד בלי שום שיתוף ופיירוד בעולם.

מדיני המצוה, מה שאמרו זכרונם לברכה [שבועות דף ל' ע"ב] שכל דיין שידוע בדין שהוא מרומה שחייב להסתלק ממנו, ולא יאמר אחתכנו ויהא קולר תלוי בצואר העדים, והשבחים הגדולים שמשבחים חכמים בבקשת האמת והרחקת השקר בדין, ויתר רובי הפרטים, מבוארים בסנהדרין ובמדרשים כמו כן. ונוהגת בכל מקום ובכל זמן, בזכרים אבל לא בנקבות לפי (ב) שאינן דנות, ולכן אינן בכלל אזהרה זו שלא לקבל טענת בעל דין אחד שלא בפני בעל דינו¹³, אבל מכל מקום בכלל לאו זה הן שלא יטעימו טענותן לדיין שלא בפני בעל הדין, וכן מוזהרות להרחיק מכל שקר כמו האנשים.

ועובר עליה הרי הוא כעובר על מצות מלך. אבל איז לומיז על לאו זה לפי שאיז בו מעשה¹⁴.

שבועה ואגלגל עליו שבועה ממקום אחר וכן מי שנושים בו מנה וטוענין אותו מאתים לא יאמר אכפור בבית דין ואודה לו חוץ לבית דין כדי שלא אתחייב שבועה ויגלגל עלי שבועה ממקום אחר, ושנים שבאו לדין אחד לבוש סמרטוטין ואחד לבוש איצטלא בת מאה מנה אומרים למכובד לבוש כמותו או הלבישהו כמותך שלא תגרום לנו שנשא לך פנים או יעשה שליח אמנם (ימ"ט ס"ג, ז) מותר לשנות בדבר השלום ולערב דעתו עם דעת הבריות (ע"פ ילאס ולה נשימי).¹⁵

אמרינן בכתובות בפרק שני (ט"ז, א) כיצד מרקדין לפני כלה בית שמאי אומרים כלה כמות שהיא ובית הלל אומרים כלה נאה וחסודה אמרו בית הלל מי שלקח מקח רע מן השוק ישבחנו בפניו או יגנונו בפניו הרי אומר ישבחנו בפניו (ילאס ט"ז).¹⁶

8 כתוב בפרשת משפטים מדבר שקר תרחק ודרשינן בפרק שבועת העדות (ג, ז) מנין לדיין שלא יעשה סניגורין לדבריו שנאמר מדבר שקר תרחק ועוד דורש שם מכאן לדיין שידוע בחבירו שהוא גולן וכן עד שידוע בחבירו שהוא גולן שיתרחק ממנו ולא יצטרף עמו וגם אזהרה לדיין שלא יושיב תלמיד בור לפניו ועוד לדיין שהוא יודע בדין שהוא מרומה ועדים מעידין אותו שלא יאמר אחתכנו ויהא קולר תלוי בצואר העדים ועוד תלמיד שיושב לפני רבו וראה זכות לעני וחובה לעשיר שלא ישתוק ועוד דורש ממנו שתלמיד שיושב לפני רבו ויודע ברבו שהוא טועה שלא יאמר אניח לו עד שיחתכנו ואסתרנו ואבננו ויקרא הדין על שמי ותלמיד שאמר לו רבו יודע אתה בי שאיני משקר מנה יש לי ביד פלוני ויש לי עד אחד בא ועמוד אצלו כשיעיד ולא תוציא דבר מפין שלא יעשה כן, ונושה בחבירו מנה שלא יאמר שאטענו מאתים כדי שידה לי במנה ויתחייב

⁹ רבן רמב"ם פכ"א פכ"ב דהלכות סנהדרין סמ"ג עשין סימן ק"ז טור ח"ט סי' ט"ז פ"ו.

להתרחק מדברי שקר דכתיב (שמות כ"ג) מדבר שקר תרחק, ודרשינן פרק שבועות העדות (ל' וליא כל הסיניא) מניין לדיין שלא יעשה סניגורין לדבריו ר"ל להחזיק רבריו היכא דמעיה ואפילו אינו עושה מעשה ת"ל כדבר שקר תרחק ועוד דרשינן שם מכאן שמי שיודע/בהבירו (ר"ס שם פכ"ב וכ"ד) שהוא גולן שיתרחק ממנו ולא יצטרף עמו, וגם אזהרה לדיין שלא יושב תלמיד בור לסניו, ועוד (רמב"ם שם פ' כ"ג טור ח"ט סימן ט"ז) דיין שהוא יודע ברין שהוא מרומה ועדים מעידים אותו שלא יאמר אחתכנו ויהי קולר תלוי בצואר העדים, אלא יסלק עצמו מן הרין, ועוד תלמיד שיושב בפני רבו (לקמן סימן רל"ב מפיך ליה-מלא תנורו) וראה זכות לעני, והוכח לעשיר שלא ישתוק ועוד דרשינן תלמיד שיושב בפני רבו ויודע ברבו שמועה שלא יאמר אניה לו עד שיחתכנו ואסתור אותו ואבננו משלי ויקרא הרין על שמי, ותלמיד (רמב"ם פ"ז דעדות סמ"ג עשין ק"ז טור ח"ט סימן כ"ח) שאמר רבו לו יודע אתה בי שאיני משקר מנה יש לי ביד סלוני ויש לי עד אחד בא ועמוד אצלי כשיעיד דבר ולא תוציא דבר מפיך שלא יעשה כן, ונושה בהבירו מנה (ר"מ פ"ו דטוען) שלא יאמר אטעננו מאתים כדי שיודה לי מנה ויתחייב לי שבועה ואנלגל עלי שבועה ממקום אחר, וכן מי שנושין בו מנה וטוענין אותו מאתים לא יאמר אכפיר אותו בבית דין ואורה לו היץ לבית דין שלא אתחייב לו שבועה וינלגל עלי שבועה אחרת, ושנים (טור ח"ט סי' י"ז ר"מ פכ"א דסנהדרין) שבאו לפניך לדין אחד לבוש סמרטוט ואחד לבוש אצמלא בת מאה מנה אומרים למבדד הליבשוה כמותך או לבוש כמותו שלא תגרום לנו שנשא לך פנים, אמנם מותר לשנית מפני השלום כדאיתא ביבמות (דף ס"ה) וגם לערב דעתו ע"ש הבביות, ואמרינן בפרק שני דכתיבות (דף י"ו) כיצד מרדין לפני כלה ב"ש אומרים כלה כמות שהיא ובית הלל איסורי כלה נאה וחסודה.

¹⁰ ואם אמנם שכל עיקר האזהרה היא על הדיין כאשר נזארו דבותינו. זאת היא לפי שכל אשר הדיין יטה עצמו לדברי שקר, הרי הורס קיום העולם. לפיכך נזארו האזהרה הכתובה על הדיין, אבל ממילא נשמע שגם שאר ההמון ירחיקו עצמם, ולכך נאמר סתם, ומלת מדבר שקר משמע כל שהוא, ומלת תרחק היא מורה על המיחוס והתיעוב. לכך הזכירה בה לשון רחוק לרוב מיחוסה. מה שלא הזכירה כן בכל שאר האזהרות:

11 (יג) וכ"ז שדברנו עד עתה, הוא אפילו אם הוא מספר דבר אמת על חבירו, אבל אם בתוך הלשה"ר או הרכילות שלו נתערב תערובות של שקר במקצתו, עובר ג"כ על מ"ע שכתוב בתורה מדבר שקר תרחק, "וגם נשתנה שמו לפגם עי"ז להקרא עתה בשם מוציא שם רע, ועונשו תמור הרבה יותר מסתם לשה"ר ורכילות.

באר מים חיים

(יג) וכל זה שדברנו וכ"ז תערובות של שקר, הדיעות. וראיה משבועות ל"א בכל הציורים של הגמרא, ומ"ש דעובר היינו בלשון הרע ורכילות ובפניו דשם הוא אפילו רק נראה כעין שקר, וכל שכן ושלא בפניו ולהמספר לבד. תערובות של שקר ממש בודאי דעובר, והיא ומ"ש שנקרא עובר זה מוציא שם רע ועונשו חמור (מ)מצות עשה גמורה לדעת הסמ"ג עשין ק"ז, וכ"ו כן איתא ברמב"ם פרק ז' מהלכות דיעות ועל כל פנים (מ)איסורא דאורייתא הוא לכל בראשו עי"ש.

¹² וא"ר אילעא

משום רבי אלעזר בר' שמעון מותר לו לאדם לשנות בדבר השלום שנאמר "אביך צוה וגו' כה תאמרו ליוסף אנא שא נא וגו' ר' נתן אומר מצוה שנאמר "ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני וגו' דבי רבי ישמעאל תנא גדול השלום שאף הקרוש ברוך הוא שינה בו דמעיקרא כתיב "ואדוני זקן ולבסוף כתיב ואני זמנתי;

מדבר שקר תרחק. צוה יוצרינו כפ' ואלה המשפטים מדבר שקר תרחק חייב להתרחק אבל שקר שיוכל לידי חברו וצריך לתת לב בזה הענין שיוכל לבוא שקרו לידי היקף. ומקצת פירשו רז"ל בשבועות פ' שבועות הערות [ל' ב'] דתנו רבנן מניין לדיין שלא יעשה סיניגוריא לדבריו ת"ל מדבר שקר תרחק מניין לדיין שלא יושב בור לפניו ת"ל מדבר שקר תרחק (מניין לתלמיד שיושב לפני רבו ורואה זכות לפניו וחובה לעשיר שלא ישתוק ת"ל מדבר שקר תרחק) מנין לתלמיד שיושב לפני רבו ורואה זכות לפניו וחובה לעשיר שלא ישתוק ת"ל מדבר שקר תרחק. מניין לדיין שיוודע בדין מרומה שלא יאמר הואיל ועדים מעידין אותו אחייבנו והקולר יהא תלוי בצואר עדים ת"ל מדבר שקר [תרחק] וטובא איכא התם ומקצתן כתבתי. וכל יראי ה' יתנו לב להתרחק שיוכל לבא לידי רעה. ואם יאמר לא חשבתי שיבא הדבר לרעה דבר המסור ללב לכך נאמר ויראת מאלהיך. אבל שקר שאינו בא לידי רעה לא הוזהרה תורה עליו דבר למד מענינו שברשע רע לבריות הכתוב מדבר דכתיב מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרוג כי לא אצדיק רשע. והא דתניא בכתובות פ"ב [ט"ז ב'] כיצד מרקדין לפני הכלה ב"ש אומר כמות שהיא וב"ה אומר כלה נאה וחסודה (אמר להן ב"ש אלא מעתה מי שלקח מקח רע מן השוק ישבחנה בעיניו או יגנינה בעיניו הוי אומר ישבחנה בעיניו) אמרו ב"ש לדבריהם הרי שהיתה חגרת או סומא היאך יאמר כלה נאה וחסודה והתורה אמרה מדבר שקר תרחק ההיא יש בו רעה לבריות כדברי ב"ש שנראה כגונב דעת הבעל.

קפא החלק הרביעי, המשקל בספור הדברים אשר שמע ומחליף קצתם במתכונן, ואין לו תועלת בשקרו ולא הפסד זולתו, אבל כה משפטו מאהבתו שקר מדבר צדק סלה, ופסמים שהוא בודה מלבו ספור הדברים פלו. והאיש הזה יקל עגשו מצד אחד, על פי אין הפסד לאיש בשקרו ופחזותו, אבל גדול מאד עגשו בעו פניו ואהבת השקר, ויקבד עונו כי יאהבו בקלי תועלת. ואמר שלמה עקיו השלום (משלי ו יט) יפיח כזבים עד שקר. פרוש, אם תראה אדם אשר יפיח כזבים בשיחתו וספור דבריו, תדע כי תביאהו המדה הזאת להעיד שקר באחיו ולענות בו סרה, אחרי אהבתו השקר. וזה החלק התירוהו לקיים מצות ודרישת טובה ושלום. ואמרו (כתובות יז א) כי מתר לשבח הפלה לפני החרתן ולאמר שהיא נאה וחסידה, אף-על-פי שאינו כן. ואמרו (יבמות סה ב) מתר לשנות בדברי שלום, שנאמר (בראשית נ טז) אביה צנה לפני מותו לאמר, כה-תאמרו ליוסף אָנָּא שָׂא נָא פִּשַׁע אַחִיָּהּ. ויש אנשים יחליפו מקצת הדברים אשר שמעו בקלי דעת, כי לא ישיתו לבם לחקר בעת שמעם, גם זאת מדה רעה. ואמר שלמה עקיו השלום (משלי כא כח) ואיש שומע קנצח ידבר. פרוש, איש נותן לב לשמוע ולהאזין (עד) [על] תכונת הדברים אשר ידברו באזניו למען יספר אותם על נכון ולא ימצא בפיו לשון תרמית, קנצח ידבר, כי יאהבו בגי-אדם לשמוע דבריו ולא יאמרו לו לעולם, למה תדבר עוד דבריה?

15 וחזיתיה להרצ טורי זהב שכתב צמס מהר"ל מפראג דאס דואה זכות לעשיר יכול לשתוק אם אינו דין ולא יפסיד לעני צדיצורו עכ"ד ולא נהירא דהא מקרא דמדבר שקר תרחק ילפינן ואם דואה זכות לעשיר ושותק לא הרחיק עגמו משקר. ואפשר דה"ט דהרמב"ם שכתב פכ"ז דס'הרדין ו"ל ואם שתק הרי זה עוצר משום לא תגורו מפני איש ועל זה נאמר מדבר שקר תרחק עכ"ל וכתב מדן זכ"פ דפ"ק דסנהדרין דריש לה מלא תגורו וצ"פ שזועת העדות דריש להא מדבר שקר ודנינו תפס שתיבן עכ"ל ועדיין לדין טעם אמאי אלטרדין הרמב"ם להניח שני הדעות כיון דהדין אחד אלל דמר מיייתי לה מהכא ומר מיייתי לה מהכא. אמנם אפשר דאי מקרא לא תגורו ה"א כדעת מהר"ל מפראג דלא קפיד קרא אלל אם מכניס דגרו לכבוד העשיר אלל אם דואה זכות לעשיר ושותק אלל להפסיד העני אימא דלא איכפת לן לזה סייס הרמב"ם ועל זה נאמר מדבר שקר תרחק כלומר דכיון דילפינן לה מקרא דמדבר שקר ה"א נמי אם דואה זכות לעשיר מזהיר להתרחק מן השקר ולגלות דעתו נגד העני. ועאי דמיייתי הרמב"ם קרא דלא תגורו ולא סגי ליה צקרא דמדבר שקר היינו משום דלאון הצדיתא ודאה זכות לעני וכו' ודרכו למנקט לשון הצדיתא והמיימא כידוע אפילו להכי מיייתי קרא דלא תגורו דהיינו אלל יכניס דגרו או נמי אלל יירא מן העשיר ולכבודו נתן דמשום הכי נקט ודואה זכות לעני וכו' דלדחא דמילתא לכד לעשיר ודני חכמים צכוה ונלמד זה מדיליף לה מלא תגורו:

ועוד דאם נאמר כיון דשם האב בגט נוגע לאיסור דאורייתא לענין זה חוששין שמא לא בנו הוא האיך קורין אותו לתורה בשם בן פלוני הרי מדבר שקר תרחק ג"כ מצוה מן התורה היא ואיך עוברים מספק על איסור שקר אע"כ דאין חוששין שמא לאו בנו הוא שלא לקרות אותו על שם אביו.

כ"ה אלטאנא יום ד' כ"ט מרחשון תרכ"א. להרה"ג וכו' הגאון מ"ה יצחק דוב כ"ב הלי הגאב"ד דק"ק וירצבורג והגליל יע"א.

דבר השאלה שבאה לפני מעכ"ת נ"י באחד שרוצה לגרש אשתו והוא בן אשה שנתעברה כשהיתה פגוה ואח"כ נשאת לבעל שהורה הוא והיא שממנו נתעברה שחשבו לבנו וגם פדה אותו כמשפט בנו הבכור אם לכתוב שם אביו כפי שהורה דגירוש שמא ינתה גם עם אחר כפי מה שפסק הרמב"ם דבהוא והיא מודים מכ"מ לענין יבום הוי ספק וצריכה אשתו חליצה מספק וכיון דלפי מה שכי' הב"ש (סי' ד' ס"ק מ') בכל מילי דאורייתא חוששין שמא ינתה עם אחר לכן גם הכא צריך לחוש שמא לאו אביו הוא ובשינה שם אביו הגט פסול מדאורייתא ולכן דעת מעכ"ת נ"י לכתוב כמו בשתוקי שמו בלא שם אביו דבכתב בלא שם האב לכל השיטות הגט כשר כמב' (בסי' קכ"ט).

17 מתני' "גורי הבאי אמר קונם אם לא ראיתי בדרך הוזה כעולי מצרים אם לא ראיתי נחש בקורת בית הבר:

דכ' אמר קונם

עלי פירוש אם לא ראיתי בדרך הוזה כעולי מצרים בדין הוא דלא נחמדו עליה דקאטא קאמר כיון שראה עם רב דעבדו אינש דגזים כ"ה ה"ג

18 כלל קי"ט) חנופה מה שנתרצב המנהג בדורית להפליג ולהרבות בתוארים הרב. הגאון המשורס. גאון הגדול. הגאון האמתי. וכיוצא זה כמה אשר שומה בלבי כי לא נטן הדבר יש בזה משום חשש חטפה ולא איסתייפא מלתא לעמוד על הפרק פרק זה בורר דין זה אם יש לחוש בזה או לא דרכי הים לנחלם בתוארים בכל מאי דאפשר ולא לכתוב תואר גאון זללה לגזולים המשורסים בדורנו יחיו. אך ראיתי במכתב לחקיקא מאת רב אחד מידידי י"ז עלה טובה קמשמע לן לכתוב תואר גאון לכל אשר נשם רב יטונה כי העדר תואר זה נחמד להעדר כבוד בדורית

19 אמר רבא מריש הוה אמינא ליכא קושטא בעלמא אמר לי *ההוא מרבנן ורב מבות שמיה ואמרי לה רב מביומי שמיה דאי הוה יתבי ליה כל חללי דעלמא לא הוה משני בדבוריה וימנא חדא איקלעי להווא אתרא וקושטא שמיה ולא הוה מושני בדיבוריהו ולא הוה מיית איניש מהתם בלא וימניה נסיבי איתתא מינדון והוה לי תרתין בנין מינה יומא חד הוה יתבא דביתו וקא דיפא רישה אתאי שייבכה מרפא ארשא *סבר לאו אורח ארעא *אמר לה ליתא הבא שכיבו ליה תרתין בנין אתו איניש דאתרא לקמיה אמרו ליה מאי האי אמר להו הכי הוה מעשה א"ל במטותא מינך פוק מאתריך ולא תגרי בהו מותנא כהנך איניש

20 מאמר הזה

קשה מאוד מה ענין המקום הזה יותר היה ראוי לירושלים שהיא עיר הצדק ולמה היה מדריגה זאת לעיר אחרת, גם לא מצאנו המקום הזה.

דהוה דביתו חייסא רישה כף ר"ל כי אין ראוי להמשך אחר האמת במדת הצניעות. וכמו שאמרו במסכת בבא מציעא (כ"ג, א') בהני תלת מילי עבידי צורבא מרבנן דמשני במילי אחד מהם בסוריא כי הצניעות בשבילו ראוי שישנה האמת. והצניעות והאמת זה כנגד זה כי מצד האמת אין ראוי לשנות כלל אך הצניעות דוחה האמת עד שמוותר לשנות מפני הצניעות. וחייסא רישא דקאמר שהגיע אל דבר שראוי בו הצניעות, ובודאי שמוותר לשנות בשבילו, ומ"מ היה זה גורם שמתו שני בניו כי דבר שנתן לו בשביל שכל דבריו היו באמת ולכך היה לו הכל כסדר, ולא היה יוצא דבר אחד מן הסדר הראוי, וכאשר היה משנה ומחליף האמת אז נטל ממנו מה שזכר לו בשביל שהיו כל דבריו נמשך אחר האמת ומתו בניו. ואמרו ליה צא מאתריך כלך בי עתה לא יהיה מקומו האמת שכל ענינו היה כסדר האמת והיה מקומו קושטא שהיא האמת עד עתה שהיה מחליף האמת אף כי זאת עושה בשביל הצניעות וכך צריך לעשות. מ"מ סוף דבר זה אינו אמת ונטלו בניו ממנו שנתנו לו מצד האמת, לכך אמרו צא מאתריך.

ואמר כי אם היה נתון לו כל חללא דעלמא לא הוה משני בדיבורי, דבר זה מבורר כי הטוב במה שהוא טוב אין ראוי שיהיה בו השקר, כי הטוב כפרט הוא ראוי אל המציאות וכאשר בארנו דבר זה למעלה, שהרי כל מעשה בראשית נאמר בכל אחד כי טוב ובסוף הבריאה דחינו בכלל תבריאה נאמר וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד, כי הוא ראוי שימצא. ומפני זה אשר שמו רב טבת או רב טביומי אשר השם הזה מורה על המציאות לא היה משקר כי השקר בלתי נמצא. ולפיכך אמר שאם היו נתונים לו כל חללא דעלמא לא הוה משני בדיבורי, כי מצד הטוב אין כאן שקר אשר אינו נמצא. ואמר כי מריש היה אומר כי לית קושטא בעלמא, פ"י כי העה"ז אינו עולם של אמת כלל ובטל האמת בעה"ז. ואמר כי הגיע לאתרא דשמיה קושטא, כלך כי זה שלא משנה ומשקר בדבור שלו הוא מניע למדריגה ששמה קושטא והיה כל הנהגתו באמת ולא היה יוצא מן הסדר הראוי, ולפיכך אמר דלא מיית איניש בלא זמניה, כלך שכך הוא שבמדריגה זאת הכל כסדר ולא מיית איניש בלא זמניה, וזאת יציאה מן הסדר כאשר מיית איניש בלא זמניה, כל זה היה גורם מדה זאת שלא היה משנה בדיבורו עד שתגיע למדריגה זאת שהיא מדריגת קושטא.